

Arrest

nr. 250 009 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten N. COHEN en L. DIAGRE
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 tot het opleggen van maatregelen in toepassing van artikel 7, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaten N. COHEN en L. DIAGRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt samen met haar familie op vijfjarige leeftijd naar België. Zij wordt gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 30 mei 2000 legt verzoekende partij een nationaliteitsverklaring af op grond van artikel 12bis, § 1, 3° van het (toen geldend) Wetboek van de Belgische Nationaliteit.

Verzoekende partij verwerft op 17 oktober 2000 de Belgische nationaliteit. Vanaf dan heeft zij de dubbele nationaliteit.

Op 21 juni 2007 wordt verzoekende partij door de Zwitserse federale strafrechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel) wegens het verspreiden van jihadistische propaganda.

Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 1 december 2010 wordt verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groepering, als leider.

Op 8 december 2016 wordt verzoekende partij vrijgesteld.

Bij arrest van 30 november 2017 verklaart het hof van beroep te Brussel verzoekende partij vervallen van de Belgische nationaliteit.

Op 16 januari 2018 deelt de advocaat van verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) mee dat zijn cliënte een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) wenst in te dienen.

De DVZ antwoordt op 21 februari 2018 dat verzoekende partij nog steeds de Belgische nationaliteit bezit en dat geen VIB kan worden geregistreerd zolang de overschrijving van de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit in het Rijksregister niet is gebeurd.

Op 23 mei 2018 dient verzoekende partij een verzoekschrift in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) met betrekking tot het arrest van het hof van beroep van 30 november 2017 inzake de vervallenverklaring van haar nationaliteit.

Op 12 juli 2018 wordt het beschikkend gedeelte van het arrest van 30 november 2017 inzake de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit van verzoekende partij door de ambtenaar van de burgerlijke stand overgeschreven conform artikel 23, § 8 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit.

Op 16 juli 2018 wordt deze vervallenverklaring overgeschreven in het Rijksregister.

Op 11 oktober 2018 maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een politiecontrole. Haar Belgische identiteitskaart wordt ingetrokken en nadat zij is gehoord, neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Eveneens op 11 oktober 2018 neemt de gemachtigde de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar (bijlage 13sexies). Verzoekende partij vecht deze beslissing aan met een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het rolnummer 225 584.

Een dag later, op 12 oktober 2018, dient verzoekende partij in het gesloten centrum te Brugge een VIB in.

Op 22 oktober 2018 wordt het VIB overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op diezelfde dag, 22 oktober 2018, dient verzoekende partij een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Deze vordering wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 211 832 van 30 oktober 2018, op grond van het niet vervuld zijn van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op het hangende VIB.

Op 6 november 2018 wordt verzoekende partij gehoord door een *protection officer* van het CGVS.

Op 12 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing over het VIB: verzoekende partij wordt op grond van de

artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 24 december 2018 een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 215 964 van 29 januari 2019 sluit ook de Raad verzoekende partij uit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 januari 2019 neemt verwerende partij een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij op 5 februari 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

Ook op 5 februari 2019 dient verzoekende partij, op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in om als voorlopige maatregel de schorsing te horen bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 14 februari 2019 verzoekt verzoekende partij het EHRM om de Belgische staat te verbieden haar te repatriëren naar Marokko.

Bij arrest nr. 217 248 van 21 februari 2019 voegt de Raad, zetelend in verenigde kamers, de vorderingen die bij uiterst dringende noodzakelijkheid werden ingediend tegen de beslissingen van 11 oktober 2018 en 31 januari 2019 samen en verwerpt hij deze.

Op 22 februari 2019 wijst het EHRM het verzoek van verzoekende partij tot het opleggen van voorlopige maatregelen af.

Verzoekende partij dient op 26 februari 2019 een verzoek tot het opleggen van voorlopige maatregelen in bij het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties.

Op 28 februari 2019 dient verzoekende partij bij de Raad van State een cassatieberoep in tegen het arrest van de Raad van 29 januari 2019 met nr. 215 964.

Het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties vraagt op 12 maart 2019 aan de Belgische autoriteiten om een standpunt in te nemen over het op 26 februari 2019 ingediende verzoek en legt de Belgische overheid bij voorlopige maatregel op om verzoekende partij niet te verwijderen naar Marokko in afwachting van een beslissing ten gronde.

Bij beschikking nr. 13.248 van 4 april 2019 verklaart de Raad van State het cassatieberoep, dat de verzoekende partij op 28 februari 2019 had ingediend, toelaatbaar.

Verwerende partij vraagt op 8 april 2019 aan het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties om de op 12 maart 2019 bevolen voorlopige maatregel op te heffen. Het schrijven wordt ontvangen op 11 april 2019.

Op 10 september 2019 wordt de op 12 maart 2019 door het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties opgelegde voorlopige maatregel opgeheven.

Op 24 september 2019 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekende partij het bevel wordt gegeven om op een welbepaalde plaats te verblijven tot zij effectief van het grondgebied kan worden verwijderd of tot zij vrijwillig het grondgebied verlaat, haar het verbod wordt opgelegd om de toegewezen gemeente te verlaten, tenzij om zich te begeven naar het Consulaat-generaal van Marokko met het oog op het verkrijgen van documenten voor een vrijwillige terugkeer, haar de verplichting wordt opgelegd om beschikbaar te blijven voor de coaches en om zich elke dag tussen negen en tien uur te melden bij de plaatselijke politie. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De Directeur-generaal,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 7, 4de lid ;

Overwegende dat de hierna vermelde vreemdeling op 21.07.2007 in Zwitserland veroordeeld is voor het verspreiden van jihadistische propaganda;

Overwegende dat zij op 01.12.2010 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 jaar voor deelname aan activiteiten van een terroristische groep (het financieren en dirigeren van een rekruteringsnetwerk) ;

Overwegende dat zij gekend is bij Veiligheid van de Staat (hierna VSSE) en het Coördinatieorgaan voor de Analyse van de Dreiging (hierna OCAD) voor feiten van nationale veiligheid;

Overwegende dat het OCAD op 18.07.2018 een evaluatie van de dreiging opgesteld heeft aangaande betrokkene; dat volgens het OCAD de dreiging die uitgaat van betrokkene ingeschaald is als matig (niveau 2) voor wat betreft extremisme, en zwak (niveau 1) voor wat betreft terrorisme;

Overwegende dat de VSSE ook een nota betreffende betrokkene opgesteld heeft op 01.08.2018;

Overwegende dat het OCAD aanhaalt dat betrokkene de dubbele weduwe is van twee jihadisten ([D.A.], schuldig aan de moord op Commandant [M.] in Afghanistan in 2001 en [G.M.] die actief was in Pakistan/Afghanistan. Het OCAD merkt op dat zij in 2007 veroordeeld werd in Zwitserland tot 6 maanden gevangenis vanwege het verspreiden van jihadistische propaganda op internet via een forum waar ook mujahideen werden gerekruteerd voor Al-Qaeda in Afghanistan. Het OCAD merkt verder op dat zij actief betrokken was bij rekruteringen via dit kanaal. In België is zij in mei 2010 veroordeeld tot 8 jaar gevangenschap wegens het leiden en financieren van een netwerk dat strijders stuurde naar een terroristische organisatie gelinkt aan Al-Qaeda in Waziristan, aan de Pakistaans-Afghaanse grens;

Overwegende dat de nota van de VSSE de belangrijkste elementen uit haar veroordeling tot 8 jaar gevangenis vermeldt:

- Haar tussenkomst bij de oprichting en het beheer van de website "minbar-sos.com"
- Haar actieve deelname aan de rekrutering van kandidaat-jihadisten
- Financiële steun verleend te hebben aan kandidaat-strijders
- Hulp verleend te hebben door als achterban voor de strijders te fungeren
- Hulp verleend te hebben bij de vertaling van teksten van jihadistische aard, die ze vervolgens liet posten op de "minbar-sos.com"

Overwegende dat het OCAD op dit ogenblik (op het moment van de aanmaak van hun dreigingsanalyse in juli 2018) niet over informatie beschikt die erop wijst dat betrokkene nog betrokken is bij terroristische operationele planning, of beschikt over terroristische operationele capaciteiten, of actief contacten onderhoudt binnen islamitisch extremistische netwerken;

Overwegende dat het OCAD sinds haar gevangenschap geen informatie heeft over proselytische activiteiten op grote schaal van harentwege, dat het OCAO geen aanwijzingen heeft dat zij tijdens haar gevangenschap gestructureerde propaganda of rekruterende activiteiten heeft gesteld die grote groepen mensen kunnen bereiken, en overwegende dat het OCAD momenteel niet over informatie beschikt dat betrokkene sinds haar vrijlating (december 2016) dergelijke activiteiten zou hervat hebben;

Overwegende dat er volgens het OCAD niettemin een aantal meldingen zijn van ideologisch haatdragende uitingen, opruiende taal en beïnvloeding, maar geen ronseling, naar andere moslima's toe tijdens haar detentie;

Overwegende dat zij volgens het OCAD uitdrukkelijk blij gaf van antisemitisme in gesprekken met medege-detineerden en dat zij ook haar sympathie geuit heeft voor de veroveringen van de Islamitische Staat in Syrië;

Overwegende dat deze feiten bevestigd zijn in de nota van de VSSE;

Overwegende dat volgens het OCAD haar actuele attitude ten overstaan van radicaal gedachtengoed en islamitisch extremisme moeilijk in te schatten blijkt; dat het erop lijkt dat betrokkene zich niet meer kan vinden in het gebruik van geweld door terroristische organisaties maar dat ze tevens niet volledig afgestapt is van radicale overtuigingen;

Overwegende dat de VSSE de informatie van het OCAD bevestigt;

Overwegende dat de VSSE haar nota eindigt met het feit dat volgens hen betrokkene beïnvloedbaar is en beïnvloed kan worden door haar omgeving;

Overwegende dat zowel OCAD als VSSE een terugval niet uitsluiten;

Overwegende dat betrokkene dus een gevaar vormt voor zowel de openbare orde als voor de nationale veiligheid;

Overwegende dat zij op 30.11.2017 vervallen verklaard werd van de Belgische nationaliteit en dat deze vervallenverklaring overgeschreven werd in de registers op 16.07.2018;

Overwegende dat zij sinds die datum in illegaal verblijf is;

Overwegende dat zij op 11.10.2018 gecontroleerd werd op het adres en dat zij naar het gesloten centrum van Brugge werd overgebracht, dat zij diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekende, samen met een beslissing met vasthouding met het oog op verwijdering, alsook een inreisverbod van 15 jaar, en dit voor de hierboven vermelde redenen van openbare orde en nationale veiligheid;

Overwegende dat zij op 12.10.2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dat zij op 16.10.2018 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats in functie van artikel 74/6, §1, 1°, 3° en 4° heeft betekend;

Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire bescherming heeft genomen op 12.12.2018;

Overwegende dat betrokkene tegen deze beslissing in beroep is gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die per arrest van 29.01.2019 de beslissing tot uitsluiting van het vluchtelingenstatuut en uitsluiting van de subsidiaire bescherming heeft bevestigd;

Overwegende dat zij vervolgens het onderwerp uitmaakte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (met toepassing van artikel 7, eerste, tweede en derde lid van de wet van 15.12.1980 voor de hierboven vermelde redenen van openbare orde en nationale veiligheid) op 31.01.2019 (betekend op diezelfde dag);

Overwegende dat haar vasthouding werd verlengd tot en met 25.09.2019 in toepassing van artikel 7, 8ste lid van dezelfde wet;

Overwegende dat het Comité voor de Mensenrechten op 12.03.2019 de Belgische Staat gevraagd heeft betrokkene niet naar Marokko terug te sturen in afwachting dat haar zaak onderzocht wordt door het Comité;

Overwegende dat het Comité deze tijdelijk maatregel heeft opgeheven;

Overwegende dat tot op vandaag de kans bestaat om betrokkene binnen een redelijke termijn te verwijderen gezien de procedure tot het bekomen van een laissez-passer bij de Marokkaanse overheden nog hangende is;

Overwegende verder dat niets betrokkene weerhoudt om zelf de nodige stappen te zetten bij haar nationale overheden om een document te bekomen om vrijwillig terug te keren;

Overwegende dat conform artikel 74/15, alinea 1, §1, gelezen in combinatie met artikel 74/14, §3, alinea 1, 1ste en 3de lid, de Minister of zijn gemachtigde alle nodige maatregelen moet nemen om de beslissing tot verwijdering uit te voeren;

Overwegende dat de feiten zoals hierboven vermeld en haar persoonlijk gedrag aantonen dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, en dat zij nog altijd een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid en overwegende het mogelijks risico op terugval;

Eveneens overwegende dat het verlies van de nationaliteit van betrokkene op 12/07/2018 werd overgeschreven in haar rijksregister, en dat zij geen verblijftitel meer had in België, en dat er geen

enkele aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend voordat zij werd opgesloten in het gesloten centrum;

Overwegende dat er nog steeds een ernstige dreiging uitgaat van betrokkene voor de nationale veiligheid;

Overwegende dat er geen stappen ondernomen werden om een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst te organiseren;

Ten slotte, overwegende de veelvoudige procedures (dewelke werden verworpen), in het bijzonder op internationaal niveau, om zich te onttrekken aan haar verwijdering;

Al deze elementen wijzen erop dat ze het risico loopt om zich te onttrekken aan haar verwijdering, en aldus bestaat er een risico op ontvluchting;

Overwegende dat gezien haar aanhoudend radicaal gedachtengoed, gezien het risico op invloeden van haar omgeving, en gezien volgens de VSSE en OCAD een terugval mogelijk is, is het opportuun, in afwachting van haar verwijdering, betrokkene te onttrekken aan een mogelijk extremistische omgeving;

BESLIST :

Artikel 1.- Het bevel wordt gegeven aan [E.L.M.], [...], van Marokkaanse nationaliteit, om in toepassing van artikel 7, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op een welbepaalde plaats te verblijven, met name; [...] [T.], - tot haar effectieve verwijdering van het grondgebied naar haar land van herkomst of een derde land waar zij kan opgevangen worden, kan worden uitgevoerd, of totdat betrokkene vrijwillig het grondgebied verlaat.

Het is haar verboden de gemeente [T.] te verlaten. Het wordt haar echter toegestaan om zich te begeven tot het Consulaat Generaal van Marokko teneinde de nodige stappen te zetten om een document te bekomen om vrijwillig terug te keren, op voorwaarde dat zij de lokale politie verwittigt van haar intentie zich te begeven tot het Consulaat-Generaal van Marokko.

In het kader van vrijwillig terugkeer, moet ze beschikbaar blijven voor de coaches op het adres: [...] [T.].

Zij is ertoe gehouden zich eenmaal per dag, 's morgens, aan te bieden bij het contactpunt van de lokale politie van de gemeente [T.] tussen 09 uur en 10 uur.

Het koninklijk besluit van 14 mei 2009 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de woonunits is niet van toepassing.

Artikel 2.- Deze beslissing treedt in werking vanaf 25 september 2019."

Het cassatieberoep van verzoekende partij tegen het arrest van de Raad van 29 januari 2019 met nr. 215 964 tot uitsluiting van verzoekende partij van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 249.122 van 3 december 2020.

Het beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van de gemachtigde van 11 oktober 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 246 615 van 21 december 2020.

Het beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van de gemachtigde van 31 januari 2019 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens wordt door de Raad ingewilligd. Deze beslissing wordt vernietigd bij arrest nr. 246 616 van 21 december 2020.

Het beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van de gemachtigde van 11 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 248 693 van 4 februari 2021.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekende partij is van oordeel dat de Raad bevoegd is om kennis te nemen van het beroep dat is gericht tegen een beslissing genomen met toepassing van artikel 7, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Zij verschaft hieromtrent de volgende toelichting:

«La décision attaquée est une décision prise par le Directeur Général de l'Office des Étrangers, en date du 24 septembre 2019, sur base de l'article 7, alinéa 4 de la loi du 15 décembre 1980.

L'article 7, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure. »

L'article 39/1, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 indique que :

« § 1er. Il est institué un Conseil du Contentieux des étrangers, appelé ci-après "Le Conseil".

Le Conseil est une juridiction administrative, seule compétente pour connaître des recours introduits à l'encontre de décisions individuelles prises en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. »

Premièrement, la requérante soutient que la décision attaquée est une décision dont la légalité peut être contestée devant Votre Conseil.

La doctrine indique que :

« Plusieurs dispositions de la loi du 15 décembre 1980 prévoient qu'un étranger peut être assigné à résidence. (...) La levée d'une telle mesure peut être demandée après six mois et, ensuite, de six mois en six mois (art. 68 LE). (...) Cette mesure peut également faire l'objet d'un recours en annulation devant le Conseil du contentieux des étrangers, qui en contrôle la légalité. » [...]

Votre Conseil, dans son arrêt n° 32 402 du 2 octobre 2009 - bien que statuant sur une mesure prise sur base de l'ancien article 30 de la loi du 15 décembre 1980, abrogé par la loi du 19 janvier 2012 -, a procédé au contrôle de légalité de la mesure attaquée devant lui et a jugé que :

« 3.1. (...) le Conseil observe que le requérant, loin de critiquer la légalité de la décision entreprise, focalise en réalité ses griefs à l'encontre des effets générés par ladite décision et tente, quant à ce, d'amener le Conseil à procéder à un contrôle d'opportunité, lequel ne rentre pas dans ses compétences. » [...]

Deuxièmement, conformément à la jurisprudence constante du Conseil d'État, est une décision attaquant devant Votre Conseil, toute décision administrative individuelle qui, étant susceptible d'affecter la situation juridique d'une personne, emporte des effets juridiques.

En l'occurrence, la décision attaquée est une décision administrative individuelle qui affecte la situation juridique de la requérante et emporte des effets juridiques à son égard. La décision a en effet pour conséquence que la liberté de la requérante est restreinte, en vue de son éloignement vers le Maroc, et que certaines obligations lui sont imposées (rester dans un lieu déterminé, être disponible pour les coaches dans le cadre du retour volontaire, se présenter une fois par jour à la police de [T.]).

Aussi, le Conseil d'État a, dans un arrêt n° 241.168 du 29 mars 2018, déclaré que Votre Conseil était compétent pour traiter de la légalité d'une décision prise par la Commission des plaintes relative aux modalités de détention d'un étranger en centre fermé, et a jugé que :

« 5. D'office, il y a lieu de constater qu'aux termes de l'article 39/1, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, « Le Conseil [du contentieux des étrangers] est une juridiction administrative, seule compétente pour connaître des recours introduits à l'encontre de décisions individuelles prises en application des lois sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ».

Les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 réformant le Conseil d'État et créant u Conseil du contentieux des étrangers (Doc.parl. Chambre, 2005-2006, DOC 51, n° 2479/001, pp. 92-94) précisent clairement les compétences attribuées au Conseil du contentieux des étrangers « à l'exclusion de toute autre juridiction » :

«[...]

Cette disposition détermine également les compétences du Conseil du Contentieux des étrangers. L'exclusion de toute autre juridiction, le Conseil est seul compétent pour connaître des recours intentés contre des décisions individuelles prises en application des lois relatives à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers. Le juge de l'ordre judiciaire (y compris le juge des référés) n'a aucune juridiction à ce sujet (voir aussi l'art. 63 de la loi relative aux étrangers, modifié par ce projet).

[...] La plus grande partie du contentieux concernera bien entendu les décisions prises dans le cadre de la loi relative aux étrangers. Cela n'exclut pas que des décisions individuelles prises en application d'une réglementation particulière relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers relève de la juridiction du Conseil. [...]. De même, des lois ultérieures qui régleraient cette question sont de la compétence du Conseil. Par contre, il demeure requis qu'il s'agisse d'une réglementation relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers. [...]

La compétence du Conseil est limitée aux décisions individuelles. [...] ».

6. En l'espèce, la décision attaquée est une décision individuelle qui a trait aux modalités ou condition de séjour d'un étranger durant son maintien en centre fermé, prise par une Commission des plaintes instituée par l'arrêté royal du 2 août 2002 précité, celui-ci trouvant son fondement dans l'article 74/8, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée. En conséquence, au terme d'un examen effectué en extrême urgence, il y a lieu de conclure que le Conseil d'État n'est pas compétent pour connaître de la présente demande. » [...]

La décision attaquée est une décision individuelle prise en application de la loi du 15 décembre 1980. Votre Conseil est, partant, compétent pour statuer sur la légalité de la décision.

Troisièmement, la décision attaquée ne prévoit pas de recours devant une juridiction - administrative ou Judiciaire -. Partant, Votre Conseil est le juge naturel devant se prononcer sur la légalité de la décision prise par le Directeur Général de l'Office des Etrangers à l'égard de la requérante.

La requérante a droit à un recours effectif, en vue de contester la légalité de la décision attaquée. Il doit, par conséquent, avoir accès à une juridiction qui va pouvoir analyser si la décision attaquée a été prise en conformité avec la loi.

Votre Conseil est compétent pour statuer sur la légalité de la décision prise en application de la loi du 15 décembre 1980."

2.2. Verwerende partij werpt evenwel een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij betoogt dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van het ingestelde beroep, en zet haar standpunt uiteen als volgt:

“Artikel 63 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

‘De administratieve beslissingen zijn vatbaar ofwel voor een verzoek tot opheffing van veiligheidsmaatregelen, ofwel voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, of nog voor beroep bij de rechterlijke macht, overeenkomstig hetgeen hierna is bepaald’ (...).

Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar artikel 63 van de vreemdelingenwet verwijst heeft zowel betrekking op de bevoegdheid van de Raad in “volle rechtsmacht” zoals voorzien in artikel 39/2, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet als op de bevoegdheid van de Raad als annulatierechter, zoals voorzien in artikel 39/2, §1, laatste lid en §2 van de vreemdelingenwet. (RVV nr. 11.474 van 21 mei 2008)

Gelet op de bewoordingen van artikel 63 van de Vreemdelingenwet, met name “ofwel”, lijkt het erop dat een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is uitgesloten wanneer de administratieve beslissingen vatbaar zijn voor een verzoek tot opheffing van de veiligheidsmaatregelen.

Artikel 68 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘De vreemdeling die het voorwerp is van een der in de artikelen 7, vierde lid, 26, 44sexies, derde lid, 51/5, § 6, tweede lid, 51/5/1, § 4, tweede lid, (57/32 § 2, eerste lid), (...), 73, 74/6, § 1, achtste lid en

74/17, § 2, vierde lid bepaalde veiligheidsmaatregelen, andere dan de vrijheidsberoving, mag, na verloop van en periode van zes maanden, de Minister verzoeken deze maatregel op te heffen. De betrokkene mag hetzelfde verzoek om de zes maanden indienen.'

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat de thans bestreden beslissing vatbaar is voor een verzoek tot opheffing ervan bij de bevoegde minister overeenkomstig artikel 68 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet vatbaar voor een schorsings- en/of annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2.3. Ter zitting benadrukt verzoekende partij van oordeel te zijn dat de Raad wel degelijk bevoegd is om kennis te nemen van het ingestelde beroep. Zij betoogt dat de bevoegdheid van de Raad wordt bevestigd door het feit dat de onderzoeksgerechten zich in een beschikking van 22 oktober 2019 en in een arrest van 14 november 2019 zonder rechtsmacht hebben verklaard om de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het recht op een effectief rechtsmiddel vereist, volgens verzoekende partij, dat zij toegang heeft tot een rechter die de wettigheid van de bestreden beslissing kan toetsen. Zij stelt dat de procedure met het oog op de opheffing van een beslissing waarbij vrijheidsbepalende maatregelen worden opgelegd, die is voorzien in artikel 68 van de Vreemdelingenwet, geen effectief rechtsmiddel vormt, aangezien het een procedure is waarbij het al dan niet inwilligen van een verzoek om een einde te stellen aan een beslissing tot het opleggen van vrijheidsbepalende maatregelen aan de willekeurige appreciatie van de minister wordt gelaten en deze procedure niet toelaat om haar middelen betreffende de wettigheid van de beslissing te toetsen.

2.4. De Raad is van oordeel dat hij bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep, op de volgende gronden:

De rechtsmacht van de Raad wordt bepaald door artikel 39/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Er is een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verder "De Raad" genoemd.

De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Het kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing een individuele beslissing is die is genomen met toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar artikel 7, vierde lid van de Vreemdelingenwet, legt ze aan verzoekende partij (I) het bevel op om te verblijven op een welbepaald adres tot haar effectieve verwijdering van het grondgebied kan worden uitgevoerd of tot zij vrijwillig het grondgebied verlaat; (II) het verbod op om de gemeente van verblijf te verlaten, uitgezonderd de verplaatsingen naar het Consulaat-generaal van Marokko om de nodige stappen te zetten voor het verkrijgen van documenten met het oog op vrijwillige terugkeer op voorwaarde dat de lokale politie wordt verwittigd, (III) de verplichting op om op het aangewezen adres beschikbaar te blijven voor de terugkeercoaches en om zich eenmaal per dag, tussen negen en tien uur 's morgens, aan te melden bij de lokale politie.

De rechtsmacht van de Raad is evenwel uitgesloten in de gevallen waarin de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van een administratieve overheid. Zo bepaalt artikel 71 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, en § 2, derde lid, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

Onverminderd de toepassing van de artikelen 74/5, § 3, vijfde lid en 74/6, § 1, zevende lid, kan de betrokkene het in de voorgaande leden bedoelde beroep om de maand indienen.

Indien de Minister evenwel overeenkomstig artikel 74 de raadkamer geadieerd heeft, kan de vreemdeling het in de voorgaande leden bedoelde beroep slechts instellen tegen de beslissing tot verlenging van de termijn van opsluiting of vasthouding vanaf de dertigste dag na de verlenging.”

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet worden nagegaan of ze al dan niet moet worden beschouwd als een “maatregel van vrijheidsberoving” in de zin van artikel 71 van dezelfde wet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

“1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

In casu heeft verwerende partij artikel 7, vierde lid van de Vreemdelingenwet gehanteerd en heeft zij aan verzoekende partij een verblijfplaats aangewezen voor de tijd die nodig is om de terugleidingsmaatregel die ten aanzien van haar werd genomen uit te voeren. Zij heeft dienaangaande ook gesteld dat het koninklijk besluit van 14 mei 2009 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaat-

regelen, toepasbaar op de woonunits, als bedoeld in artikel 74/8, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing is.

Het vierde lid van voormeld artikel 7 werd ingevoegd bij artikel 5, 3° van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2011-12, nr. 53-1825/001, 3). In het bijzonder kan erop worden gewezen dat artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn het mogelijk maakt om over te gaan tot het nemen van “*de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren*”, met daarin begrepen dwangmaatregelen en dat de in artikel 15.1 van de Terugkeerrichtlijn voorziene mogelijkheid om “*andere afdoende maar dwingende maatregelen*” als alternatief voor een bewaring met het oog op terugkeer, met deze wetswijziging werd ingevoegd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In de voorbereidende werken werd onder meer het volgende gesteld:

“Als er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft gerespecteerd, of indien de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, kan er worden beslist een kortere termijn dan 7 dagen op te leggen of zelfs geen enkele termijn te verlenen.

Hetzelfde geldt voor specifiek omschreven gevallen van fraude en van meervoudige asielaanvragen.

Indien er aanwijzingen zijn van een risico op onderduiken, kan de minister of zijn gemachtigde preventieve maatregelen opleggen zoals voorzien in artikel 74/14, § 2 om het risico op onderduiken te vermijden zonder beroep te moeten doen op een vasthouding in een gesloten centrum.

De preventieve maatregelen zullen door de Koning worden bepaald bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit.

De minister of zijn gemachtigde kan aldus aan de vreemdeling opleggen om zich regelmatig aan te melden bij de bevoegde autoriteiten, om een adequate financiële waarborg te stellen, om een kopie van zijn identiteitsdocumenten te overhandigen of om op een bepaalde plaats te verblijven.

De Koning kan echter geen preventieve maatregel opleggen die een vrijheidsbeperking zou inhouden, hetgeen aan de wetgever toekomt. Het is om deze reden dat de aanwijzing van een verblijfplaats is geregeld in het voorontwerp.

Met dezelfde bedoeling om een risico op onderduiken te vermijden maar om een beroep op de vasthouding in laatste instantie te gebruiken, kunnen andere preventieve maatregelen worden genomen bij koninklijk besluit.” (Ibid.,6)

Deze toelichting verklaart dus waarom de mogelijkheid tot aanwijzing van een verblijfplaats werd opgenomen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet, en geeft duidelijk aan dat de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de vasthouding in een gesloten centrum enerzijds, en de aanwijzing van een verblijfplaats als minder dwingende maatregel die weliswaar een vrijheidsbeperking inhoudt, maar die er precies toe strekt de eerst vermelde vasthouding te vermijden anderzijds.

Met betrekking tot de vraag of de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats moet worden beschouwd als een vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad vast dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat, om te bepalen of een persoon van zijn vrijheid is beroofd in de zin van artikel 5, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) moet worden uitgegaan van de concrete situatie waarbij rekening moet worden gehouden met alle criteria, zoals de aard, de duur, de gevolgen en de uitvoeringsmodaliteiten van de betrokken maatregel (EHRM 6 november 1980, *Guzzardi/Italië*, § 92 en EHRM 5 juli 2016, *Buzadji/Republiek Moldavië*, § 103). Beperkingen op het recht om zich te verplaatsen doen op zich geen afbreuk aan het recht op vrijheid in de zin van artikel 5, eerste lid van het EVRM (EHRM 25 januari 2018, *J.R. ea/Griekenland*, §83). Tussen vrijheidsberoving en -beperking is er niet zozeer een verschil in aard of essentie, maar in graad of intensiteit. Zo heeft het EHRM overwogen dat maatregelen die een persoon verplichten zich één keer per maand te melden bij de politie, contact te houden met een psychiatrische instelling, op een bepaalde plaats te wonen, zich niet te verwijderen uit de gemeente waar hij woont en thuis te blijven tussen 22u en 7u geen vrijheidsbeneming vormen in de zin van artikel 5, eerste lid van het EVRM (EHRM 20 april 2010, *Villa/Italië*, §§ 43 en 44). Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft al geoordeeld dat

hoewel maatregelen zoals een huisarrest van negen uur gedurende de nacht, gekoppeld aan toezicht op de betrokkene middels een elektronische enkelband, aan een verplichting om zich dagelijks of verscheidene keren per week op gezette tijden te melden op een politiebureau en aan een verbod om documenten aan te vragen waarmee naar het buitenland kan worden gereisd, ongetwijfeld de bewegingsvrijheid van de betrokkene beperken, zij in beginsel niet dermate dwingend zijn dat zij een vrijheidsbenemend effect met zich meebrengen (HvJ 28 juli 2016, C-294/16 PPU, J.Z., pt. 54).

In casu stelt de Raad, net zoals de kamer van inbeschuldigingstelling van Brussel in zijn arrest van 14 november 2019, vast dat niet kan worden betwist dat verzoekende partij in haar vrijheid van komen en gaan is beperkt nu zij in de haar toegewezen gemeente moet verblijven, zich ter beschikking moet houden van de terugkeercoaches en zich elke dag moet melden bij de lokale politie, maar zij zich verder vrij kan bewegen binnen de gemeente, zij contact kan houden met wie zij wenst en dit op eender welke manier en haar ook is toegelaten om zich naar het Consulaat-generaal van Marokko te begeven indien zij de autoriteiten daarvan op de hoogte brengt. De bestreden beslissing is dus een vrijheidsbeperkende en geen vrijheidsberovende maatregel, zodat artikel 71 van de Vreemdelingenwet in casu niet speelt. Artikel 71 van de Vreemdelingenwet vormt dus in de voorliggende zaak geen hinderpaal voor de Raad om op grond van de hem bij artikel 39/1, § 1 van de Vreemdelingenwet toegewezen algemene rechtsmacht kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad moet verder nagaan of verwerende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat verzoekster conform artikel 68 van de Vreemdelingenwet, na verloop van een periode van zes maanden, en om de zes maanden, de minister mag verzoeken deze maatregel op te heffen hetgeen, op grond van artikel 63 van de Vreemdelingenwet, een beroep bij de Raad uitsluit.

Artikel 63, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen zijn vatbaar ofwel voor een verzoek tot opheffing van veiligheidsmaatregelen, ofwel voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, of nog voor beroep bij de rechterlijke macht, overeenkomstig hetgeen hierna is bepaald.”

Artikel 68 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een der in de artikelen 7, vierde lid, 26, 44sexies, derde lid, 51/5, § 6, tweede lid, 51/5/1, § 4, tweede lid, 57/32 § 2, eerste lid, 73, 74/6, § 1, achtste lid en 74/17, § 2, vierde lid bepaalde veiligheidsmaatregelen, andere dan de vrijheidsberoving, mag, na verloop van een periode van zes maanden, de Minister verzoeken deze maatregel op te heffen. De betrokkene mag hetzelfde verzoek om de zes maanden indienen.”

Zoals reeds werd gesteld, strekt de bestreden beslissing ertoe om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten – i.e. de terugkeerbeslissing – en de beslissing tot terugleiding – i.e. de verwijderingsbeslissing – van 11 oktober 2018, met name door het opleggen van vrijheidsbeperkende maatregelen zoals voorzien in de artikelen 8 en 15.1 van de Terugkeerrichtlijn. Zij geeft dus uitvoering aan het Unierecht.

De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Het doeltreffendheidsbeginsel, luidens hetwelk de nationale procedureregels de door de rechtsorde van de Europese Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk mogen maken, vereist dat de nationale wettelijke regeling niet afdoet aan het recht op een doeltreffende rechterlijke bescherming als bedoeld in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (cf. HvJ 16 juli 2008, C 12/08, Mono Car Styling, pt. 49 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Ter zake kan ook worden verwezen naar de aanbeveling nr. 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (hierna: het Terugkeerhandboek), waarin wordt gesteld dat aan de betrokken derdelander een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar wordt toegekend bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is

gewaarborgd, en dit voor wat betreft alle besluiten over alle onderwerpen die door de Terugkeerrichtlijn worden geregeld. In overeenstemming met de artikelen 6 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet de beroepsinstantie een onafhankelijk en onpartijdig gerecht zijn, aldus nog het Terugkeerhandboek (p. 78).

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt het volgende:

“Artikel 47

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Het hoeft geen betoog dat de minister, bij wie krachtens artikel 68 van de Vreemdelingenwet een verzoek tot opheffing kan worden ingediend, niet kan worden beschouwd als een onafhankelijk en onpartijdig gerecht in de zin van de voormelde bepaling. Verder moet erop worden gewezen dat de Raad, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, is beperkt tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Dit is vanzelfsprekend wel het geval wanneer verzoekende partij zich op grond van artikel 63 van de Vreemdelingenwet richt tot de minister met haar verzoek om de vrijheidsbeperkende maatregel op te heffen.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de bewoordingen van artikel 63 van de Vreemdelingenwet zo moeten worden begrepen dat de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek tot opheffing bij de minister inzake een veiligheidsmaatregel, anders dan een vrijheidsberoving, genomen op grond van artikel 7, vierde lid van de Vreemdelingenwet de annulatiebevoegdheid van de Raad niet uitsluit.

De Raad heeft de rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep. De exceptie van onontvankelijkheid moet worden afgewezen.

3. Over de rechtspleging

3.1. Verzoekende partij diende op 28 oktober 2020 per faxbericht een aanvullende nota in, met daarbij gevoegd een aantal stukken. Ook verwerende partij diende nog bijkomende stukken in.

3.2. In de mate dat de partijen hiermee zijn tegemoet gekomen aan de vraag om aan de Raad de inlichtingen te bezorgen waarnaar conform artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet werd gepeild in de beschikking tot vaststelling van de terechtzitting, kunnen de stukken in aanmerking worden genomen.

De procedureregeling voorziet echter niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota als een processtuk neer te leggen. In zoverre de aanvullende nota de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het derde onderdeel van het eerste middel betoogt zij het volgende:

*“(3) Absence totale de perspective d'éloignement de la requérante endéans un délai raisonnable
La motivation de la décision attaquée indiquer, notamment, que :*

« Considérant qu'à ce jour il subsiste toujours une possibilité que l'intéressée soit éloignée dans un délai raisonnable, la procédure afin d'obtenir un laissez-passer auprès des autorités marocaines étant toujours en cours. »

Aucun autre élément n'est avancé par la partie adverse quant à l'existence d'une perspective d'éloignement de la requérante vers le Maroc, dans un délai raisonnable.

Comme indiqué supra, le simple fait que la procédure afin d'obtenir un laissez-passer soit toujours en cours - depuis près de neuf mois maintenant - ne suffit pas pour permettre à la partie adverse d'affirmer que l'intéressée peut être éloignée dans un délai raisonnable - a fortiori, quand aucun élément tangible n'est avancé par les autorités belges et que les effets de la décision attaquée sont illimités dans le temps.

La requérante soutient qu'au vu des éléments contenus dans son dossier administratif, aucune perspective d'éloignement dans un délai raisonnable ne peut être avancée par les autorités belges. Il ressort en effet de son dossier que :

- Une demande de laissez-passer a été adressée aux autorités marocaines en date du 1er février 2019 ;*
- Une lettre de rappel a été envoyée le 19 février 2019 ;*
- Il ressort d'une note de synthèse qu'une réunion bilatérale s'est tenue avec le Consulat général en date du 26 février 2019 et que le dossier de Madame [E.A.] a été envoyé, pour avis, à Rabat, en date du 1er mars 2019 ;*
- Un courriel de rappel a été adressé au Consulat le 28 mars 2019, duquel il ressort que les autorités belges restent sans nouvelles des autorités marocaines ;*
- L'entretien téléphonique entre un attaché de l'OE et Madame [S.] du Consulat général, dd. 17 mai 2019, confirme qu'il n'y a pas eu de réponse de Rabat ;*
- Le 7 juin 2019, un nouveau courriel a été adressé à Madame [S.] Cette dernière a également été contactée sur son gsm personnel en juin 2019. Il ressort des requêtes des autorités belges devant les juridictions d'instruction que le Consulat général n'a aucune idée du temps que va prendre Rabat pour fournir une réponse ;*
- Le 8 juillet 2019, une réunion a eu lieu entre le Ministre et l'ambassadeur marocain, qui a pris note que la Ministre « suit de près le dossier » et « met la pression » pour reprendre la demanderesse ;*
- Le 14 août, le 20 août et le 13 septembre 2019, des courriers de rappel ont été adressés aux membres du Consulat général.*

Force est de constater que la partie adverse ne fait aucune référence aux démarches effectuées.

La requérante n'a pas eu connaissance - malgré consultation de son dossier administratif pendant les procédures devant les juridictions d'instruction - des raisons pour lesquelles les autorités marocaines ne délivrent pas de document de voyage à son égard.

Sur base de ces éléments, la requérante demande à Votre Conseil de constater que la partie adverse ne fournit, dans la motivation de la décision attaquée, aucune information plausible et pertinente permettant de conclure que les démarches sont toujours en cours et qu'il existe toujours à l'heure actuelle une possibilité réelle d'éloignement de la requérante dans un délai raisonnable.

La partie adverse était tenue d'indiquer sur base de quels éléments de fait elle pouvait, encore à l'heure actuelle, fonder son postulat.

En l'absence de tout élément de motivation sur ce point, force est de constater qu'il y a une absence totale de perspective d'éloignement de la requérante, dans un délai raisonnable."

4.2. Verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“Voor zover het criterium ‘redelijke termijn’ toch als relevant moet beschouwd worden, dient opgemerkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de Marokkaanse autoriteiten binnen afzienbare tijd geen laissez-passer zullen afleveren. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat het dossier volgens de Marokkaanse autoriteiten in onderzoek is en dat deze vooralsnog geenszins geweigerd hebben om een laissez-passer af te geven. Dat verzoeker niet binnen ‘redelijke termijn’ zal gerepatriëerd kunnen worden, is – voor zover al relevant in de beoordeling van de rechtmatigheid van de thans bestreden beslissing – niet aannemelijk.

Verzoekster weet overigens zeer goed welke inspanningen de Belgische autoriteiten hebben geleverd en leveren om een laissez-passer te bekomen van Marokko. In het verzoekschrift op pagina 24 wordt immers een hele oplistijng gegeven van de contacten die er tussen België en Marokko zijn (geweest). [...]"

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een maatregel is van vrijheidsbeperking, niet van vrijheidsberoving, zoals hierboven werd uiteengezet. Het weze verder ook herhaald dat artikel 7, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet het resultaat zijn van de omzetting van de Terugkeerrichtlijn, en meer in het bijzonder van de artikelen 8 en 15.1 ervan. In het Terugkeerhandboek wordt het volgende gesteld:

"14.6. Toepassing van minder dwingende middelen na beëindiging van de bewaring

Minder dwingende middelen, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven, mogen worden opgelegd zolang en voor zover zij beschouwd kunnen worden als "nodige maatregel" om de terugkeer uit te voeren. Hoewel voor de toepassing van minder dwingende middelen niet in absolute maximumtermijnen is voorzien, moet de evenredigheid van de werkingssfeer en de duur van dergelijke maatregelen grondig worden onderzocht. Bovendien moet, indien de aard en de zwaarte van een minder dwingend middel vergelijkbaar zijn of gelijkstaan aan bewaring (zoals de onbeperkte verplichting om in een inrichting te verblijven, zonder de mogelijkheid deze te verlaten), die beschouwd worden als een de facto voortzetting van de bewaring en zijn de termijnen uit artikel 15, leden 5 en 6, van toepassing."

De Raad kan niet vaststellen dat de huidige maatregelen die op verzoekende partij van toepassing zijn de facto kunnen worden beschouwd als een voortzetting van de bewaringsmaatregelen waaraan zij was onderworpen alvorens de bestreden beslissing werd genomen: zij heeft de mogelijkheid om haar verblijfplaats te verlaten zolang zij op het grondgebied van de gemeente verblijft, en heeft de mogelijkheid om te zien wie zij wil zien in de omstandigheden die zij zelf bepaalt. Derhalve moet worden geoordeeld dat in casu niet is voorzien in absolute maximumtermijnen.

Wél moet, zoals hierboven gesteld, de evenredigheid van de werkingssfeer en de duur van dergelijke maatregelen grondig worden onderzocht. Dat blijkt niet alleen uit het hiervoor geciteerde Terugkeerhandboek, maar ook uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 19 januari 2012, waarin de aanwijzing van een verplichte verblijfplaats wordt gekwalificeerd als een dwangmaatregel en wordt gesteld dat *"het gebruik van dwangmaatregelen, zoals bewaring, uit het oogpunt van de gebruikte middelen en nagestreefde doelstellingen uitdrukkelijk aan de beginselen van evenredigheid en doeltreffendheid moet worden onderworpen"* zoals dat ook is aangegeven in overweging 13 van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2011-12, nr. 53-1825/001, 18). Dit impliceert o.a. dat zorgvuldig moet worden nagegaan of er een perspectief is op een daadwerkelijke verwijdering naar het land van herkomst binnen een redelijke termijn.

De relevante motieven in de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Overwegende dat zij op 11.10.2018 gecontroleerd werd op het adres en dat zij naar het gesloten centrum van Brugge werd overgebracht, dat zij diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekende, samen met een beslissing met vasthouding met het oog op verwijdering, alsook een inreisverbod van 15 jaar, en dit voor de hierboven vermelde redenen van openbare orde en nationale veiligheid;

Overwegende dat zij op 12.10.2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dat zij op 16.10.2018 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats in functie van artikel 74/6, §1, 1°, 3° en 4° heeft betekend;

Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen ene beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire bescherming heeft genomen op 12.12.2018;

Overwegende dat betrokkene tegen deze beslissing in beroep is gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die per arrest van 29.01.2019 de beslissing tot uitsluiting van het vluchtelingenstatuut en uitsluiting van de subsidiaire bescherming heeft bevestigd;

Overwegende dat zij vervolgens het onderwerp uitmaakte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (met toepassing van artikel 7, eerste, tweede en derde lid van de wet van 15.12.1980 voor de hierboven vermelde redenen van openbare orde en nationale veiligheid) op 31.01.2019 (betekend op diezelfde dag);

Overwegende dat haar vasthouding werd verlengd tot en met 25.09.2019 in toepassing van artikel 7, 8ste lid van dezelfde wet;

Overwegende dat het Comité voor de Mensenrechten op 12.03.2019 de Belgische Staat gevraagd heeft betrokkene niet naar Marokko terug te sturen in afwachting dat haar zaak onderzocht wordt door het Comité;

Overwegende dat het Comité deze tijdelijk maatregel heeft opgeheven;

Overwegende dat tot op vandaag de kans bestaat om betrokkene binnen een redelijke termijn te verwijderen gezien de procedure tot het bekomen van een laissez-passer bij de Marokkaanse overheden nog hangende is;”

Verzoekende partij schetst het verloop van de acties die al werden ondernomen door verwerende partij ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten met het oog op het afleveren van een laissez-passer tussen 1 februari 2019 en 13 september 2019 die alle zonder gevolg zijn gebleven. Zij stelt dat er geen pertinente informatie voorligt die zou toelaten dat er thans nog steeds een reële kans bestaat op haar verwijdering naar Marokko binnen een redelijke termijn.

De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat zij vanaf 1 februari 2019 is begonnen met het contacteren van de Marokkaanse autoriteiten met het oog op de daadwerkelijke repatriëring van verzoekende partij naar Marokko en dat zij evenmin het verdere verloop van de contacten, zoals ze zijn weergegeven in het verzoekschrift, betwist. Uit deze opsomming blijkt dat verwerende partij minstens tien keer contact heeft opgenomen met de Marokkaanse autoriteiten. Deze contacten, die voor een belangrijk deel bestaan uit het versturen van rappels, hebben geen enkele indicatie opgeleverd waaruit zou blijken dat er enige vooruitgang werd geboekt met het oog op het verkrijgen van de nodige toelatingen voor haar repatriëring vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Hoewel moet worden erkend dat verwerende partij zelf diligent heeft gehandeld en steeds de vinger aan de pols heeft gehouden, is het op grond van de voorliggende gegevens niet zorgvuldig om te stellen dat “*dat tot op vandaag de kans bestaat om betrokkene binnen een redelijke termijn te verwijderen*”, louter op grond van het feit dat de procedure voor het verkrijgen van een laissez-passer nog hangende is en dat de Marokkaanse autoriteiten vooralsnog niet hebben geweigerd om een reisdocument af te leveren. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat één en ander wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekende partij bij het sluiten van de debatten nog steeds niet naar Marokko kon worden teruggebracht, niettegenstaande het feit dat verwerende partij ter terechtzitting aangaf dat maandelijks contact wordt opgenomen met de Marokkaanse autoriteiten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond. Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 tot het opleggen van maatregelen in toepassing van artikel 7, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK

voorzitter

dhr. M. MILOJKOWIC,

rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. WIJNANTS,

rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK